

Újlaky Lenőné felvétele

DR. KOVÁTS FLÓRIÁN

a Magyar Művészeti Akadémia főtitkára

IN MEMORIAM

Újabb súlyos veszteség érte a Magyar Művészeti Akadémiát. Eltávozott dr. Kováts Flórián, az Akadémia titkára.

Dr. Kováts Flórián szinte megalakulása pillanatától a Magyar Művészeti Akadémia fáradhatatlan titkára, Makovecz Imre hűségese és áldozatos munkatársa, a Kecské utcai akadémiai színház lelke, nagy türelemmel viselt hosszú szenvedés után, életének hatvanharmadik évében, 2011. október 2-án eltávozott közülünk.

Dr. Kováts Flórián népművelő, művelődésszervező, szociológiai egyetemi doktor, a Zala Megyei Művelődési Központ igazgatója, a Zalaegerszegi Városi Televízió Szerkesztő Bizottságának első elnöke, a Magyar Millennium Kormánybiztos Hivatalának hivatalvezetője Makovecz Imre felkérésére 1992-ben elvállalta az Akadémia titkári megbízását.

Dr. Kováts Flórián volt az az elkötelezett személyiség, aki az Akadémia

életét szervezte, aki tevékeny részese volt a köztisztviselői törvény előkészítésének és megszületésének, s aki halála pillanatáig az Akadémiáért élt és dolgozott. Szolgálatával a magyar nemzeti kultúra és közösség méltóságának helyreállításán fáradozott.

Dr. Kováts Flóriánt a Magyar Művészeti Akadémia saját halottjának tekinteti.

Legutolsó írásából, a *Mértékadó közösség* című kötetéből idézve hajtunk fejet emléke előtt:

A közösség tisztelete

A mostani „földrengés” előtt, amikor egy csomó feladat hárul majd a tagokra is, figyelmetekbe ajánlom ezt az idézetet. (Rossellinitől való egy sok-sok évvel ezelőtti interjúból.)

„Az ember ma csak társadalomban tud élni és nem közösségben. A társadalmat a törvények igazgatják, a közösséget a szeretet.” Nekünk eddig az volt a dolgunk, hogy ne engedjünk ennek az erőnek, hogy a barátság és az együttműködés természetes erejére támaszkodjunk és így építsük a mi értékörző testületünket.

Óriási dolog, hogy törvény született a köztisztviselőiről, de ezen a helyen is arra figyelmeztetek mindenkit, hogy ne váljanak a szabályok rabjaivá. Mindenki próbáljon figyelni a megalkotásukra, de ne feledjék, hogy közösséget csak tisztelet és szeretet tud teremteni.

Rengeteg bürokratikus tennivaló lesz, ezek előtt sem szabad kitérni, mert különben komolytalanná válik a testület helyzete, de jól gondoljatok meg minden lépést, mert most, amikor újjáépítitek, egyúttal meg is erősíthetitek ezt a közösséget, de el is veszíthetitek.

Megismétlem, amit az előbb idéztem: „A társadalmat a törvények igazgatják, a közösséget a szeretet.” Ebben és az itt megszületett barátságok, emberi vonzódások erejében bízva kívánok sikeres köztisztviselői életet a Magyar Művészeti Akadémiának!

Fekete György
**KOVÁCS FLÓRIÁN
TEMETÉSÉRE**

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Mostanában próbára tesz bennünket az Úristen, hogy sorban elszólítja tőlünk a hozzánk legközelebb állókat. Így az akadémiai lét nagy ikerpárját, Makovecz Imrét, s most Kovács Flóriánt, akiknek neve és emlékezete máttól elválaszthatatlanná válik. A próba azonban a kiválasztottak számára nyújtott megtiszteltetés is egyben, a Teremtő bizalma a fáklyát továbbvivők iránt. Halljuk is a szavakat: „adtam nektek nagyszerű embereket, akiket küldetésük elvégeztével hazahívok”. Most Flóriánt, aki szívünk által dokumentálhatóan élt teljes életet, s ezzel egyik legmaradandóbb biztosítéka lett az akadémia következő évei, évtizedei maradandó eredményeinek.

Példája lett Flórián számunkra az akarat, a tenni vágyás, a túrás, az önfegyelem és a testi fájdalmak feletti uralom hősiességének ebben a nyafogós, panaszkodó, másokon mindent, mindig számon kérő világban, amelyben minduntalan összetévesztődik a méltón élni akarás a jól élni akarás szemfényvesztő létezésével.

Életének első két évtizede felkészülés volt a nemzet szolgálatára. Arra a küzdelemre, amely azokra vár, akik ma Magyarországon a kultúra ügyei mellett kötelezik el magukat. Ez az alapos felkészülés tette lehetővé a másik két évtized szorgalmas menetelését. Zalaegerszeg volt ekkor a befogadó, a tanú és a nyertes. Így a városi művelődési központ, a Gébárti-tó partjára épült mesterségek háza – közös emlékeink első színtere – galéria és hangversenyterem szépült a zsinagógában, működött a városi televízió. Irodalmi, zenei, képzőművészeti, népművészeti bemutatók születtek, konferenciák zajlottak, kiadványok jelentek meg, művésztelepek alakultak. Közben ki-

nevelődött a művészeti életet szervezők profi csapata. A nyugat-magyarországi város az ő tevékenysége nyomán is bölcsője lett a kultúrának, benne a művészeteknek.

A harmadik húsz esztendő az akadémia létrehozása álmának realizálásával kezdődött, az egyesületi lét szervezeti kereteinek kimunkálásával és bevezetésével. A sevillai világkiállítás magyar csodapavilonja megvalósításában való helyszíni pallérozással folytatódott, majd a Millenium Kormánybiztosság hivatalának koncepciózus vezetésével, végül a Kecské utcai hajlék és kert építésével és benépesítésével teljesedett ki. Ettől kezdve az akadémia és az akadémiaért élt.

A második és a harmadik húsz esztendő tehát a szakadatlan munka lázában telt el. Okos, körültekintő, mindig másokat fényben tartó, fáradságot nem ismerő, szemérmesen határozott munkában, hogy legyen barátságos közös otthon, mosolygós köszönések, társak a barátkozásban, figyelem az öregek iránt, csillapítása az érzékenységnek. Mindezt úgy, hogy a különféle műfajok egyenjogúsága se csorbuljon. Egy idő után közösségünk hitelesítője lett. Az ő magatartása is hozzájárult ahhoz, hogy az akadémiai lét megemelt szintjét törvénybe iktatták. Alapkoncepciójának meghatározó kimunkálója volt.

Így gondolhatunk bármit az elmúlt két esztendő lélekemelő történeteiről, személyes érdemeikről, igyekezetekről, az ez évi november ötödike nagyszerű napjának eljöttét Imrének és Flóriánnak köszönhetjük, mert e nagyszerű szerzőpáros kezében lapult végig az az iránytű, amely nem engedte, hogy eltévedjünk. Köszönet érte.

Flórián most, fájdalmaitól megszabadulván elballagott beszámolni minderről Küldőjéhez. Elmondhatja, kiért csinálta mindezt és miért, eszközeit miképpen válogatta össze, kikre számított, s mire mentek együtt, s mind ebből mi bízható rá a jövőre. Stratégiáját örökül hagyta ránk.

Ez a halál tehát nem a véglegesség demonstrációja, hanem csendes, fájdalomtól sem mentes ünneplése egy jelképes stafétabot átadásának. A nagy előd, megfutva saját távját, áttelepül most az öröklét időtlen edzőtáborába, mi pedig – testvére, gyermekei, unokája, pályatársai, munkatársai, barátai és tisztelői – tovairamlunk a nekünk is kimért pályákon a célszalagig. A nagy versenyfutás földi élményeit megőrizzük, mozdulatait nem feledjük, tekintetét visszaidézzük.

Flórián nemsokára újra édesanyja ölébe hajtja le fejét a föld alatt. Lelki rezdüléseit a Kecské utcai kert hűsége őrizi. Halálával a közös életcél élve marad, mert az ő akadémiaja ropant erő, megtartandó ígéret és biztosítéka is az öröklét nagyszerűségének. Nyugalmát őrizze a Teremtő

Somogyi Győző

**BÚCSÚZOM
KOVÁCS FLÓRIÁNTÓL
A CSALÁD
ÉS A BARÁTOK NEVÉBEN**

Csak most látjuk, milyen kegyelmi állapotban volt részünk, hogy egy ketős csillag, Makovecz Imre és Kovács Flórián fényében élhattünk. Egyszerre távoztak, miután a jó harcot megharcolták. Flórián volt a szív, a megbízható szolgálat. Ha ő ott volt, rendben mentek a dolgok. Bár nem volt vallásgyakorló, egyre közelebb ért Istenhez, és teljesen megtisztulva, feloldozást nyerve tért meg Üdvözítőjéhez, Jézushoz. Köszönjük Neki, hogy Flórián kortársai lehettünk. Dicsőség az Élet Urának!